

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 1.

Den 1. Octbr. 1866.

Pris: 6 Sk. pr. Bxp.

Zion mellem Bjergene.

(Fra „Millennial Star.“)

Beliggenheden af det Sidste-Dages Zion er et Emne af den yderste Bigtighed for denne Generation, det vil sige, der ligger stor Vægt paa at vide, om enten Zions Børn eller den sande Kirke skulle forblive i de forskjellige Lande, hvor de annamme Evangeliet, eller de skulle forsamles til eet Sted. At Zion eller Guds Rige i de sidste Dage vil have en særegen Beliggenhed, er klarligen fremstillet i talrige Prophetier. Esaias siger, at „Herren skal trøste Zion; han trøster alle dens øde Steder og gjør dens Ørten ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd.“ (Es. 51, 3.) Ifølge denne Propheti ville Alle, der onste at finde Zions Land, komme til at drage over rige, frugtbare Strækninger af Kloden og søge at finde en „Ørten,“ en „øde Mark,“ — et Land med „øde Steder.“ Paa et andet Sted giver Esaias en Skildring over Zions Tilstand, nemlig: „Men Ørtenen og de eensomme Steder skulle glæde sig derved, og den øde

Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose; ja den skal overskødigen blomstre og glæde sig ved Fryd og Lovsang.“ (35 Cap. 1 og 2 Vers.) Denne Propheti stadfæster ikke alene det foregaaende Striftsted ved at fremstille Zions Beliggenhed i en øde Ørten, men underretter os tillige om, at den skulle være et „eenligt Sted.“ Vi maae derfor ikke forvente, at Zions Børn skulle samles til et befolket Land, men søge efter et „eenligt Sted,“ der var næsten eller ganske ubeboet. David beskriver Landet, hvortil Herrens Forløste skulle samles, som en Egn af Jorden, der ingen Stæder havde. Han saae dem „samles ud af Landene fra Østen og Vesten, fra Norden og Sønden,“ og siger, at de fore wild i Ørtenen paa en øde Bei; de fandt ingen Stad, som de kunde boe i.“ (Ps. 107, 2. 3. 4.)

Omendstjondt vel Israelliterne vandrede omkring i Ørtenen i fyrgetybe Nar, da de vare blevne udfriede af Egypten, kom de dog til et Land, der havde mange Stæder — ikke til en øde Ørten, som var

blottet for Indbyggere, men til et Land, som var overordentlig frugtbar og rigeligen velsignet med Jordens gode Ting, men ifølge ovenanførte Propheti i Psalmen, skulle Herrens Tjjenløste indsamles fra alle Lande — ikke alene fra Egypten, men fra Jordens fire Hjørner. De Forløste, der saaledes indsamles, skulle ikke som gamle Israels finde nogen Stad at boe i, men de ville være nødte til at bygge deres egne Stæder. „Han gjorde Orkenen til et staaende Vand, og det tørre Land til et Vandløb. Og han lod de Hungrige boe der, og de beredte en Stad, som de kunde boe i.“ (35 og 36 Vers). Denne øde Orken erklæres i dette Skrifsted at være „et tort Land,“ og altsaa maa det være et Land, hvis Jordbund ikke ofte vandtes ved Regn fra Himmelen.

Propheten Daniel giver os ogsaa en Skildring med Hensyn til Beliggenheden af Guds Sidste-Dages Rige eller Zion. I det andet Capitel, fem og fyrgetyvende Vers siger han: „Du saae, at en Steen blev afhuggen af Bjerget, hvilket ikke stete ved Hænder.“ Daniel fremstiller denne Steen som Guds Rige, der skulde oprettes i de sidste Dage inden alle menneskelige Regjeringers endelige Omstyrkelse. Den skulde være beliggende i en Bjergegn og ikke i Jordklodens lavere Egne. Da Esaias ligesom Daniel vidste, at Zions Beliggenhed skulde blive paa Jordens „høie Steder,“ giver han følgende prophetiske Opmuntring: „O Zion, som bringer et godt Budskab, stig op paa et høit Bjerg.“ (40 Cap. 9 Vers.) Saaledes behøve vi ikke at søge at finde Zion i de lavere Egne af Jorden, men i en tør, gold og øde Orken i et høit beliggende Land eller i en Bjergegn. Esaias underretter os ikke noiagtig om det Sted paa Jorden, hvor denne Bjergørken skulde være, eller om det Sted mellem Bjergene, hvor Zions Indbyggere skulde bygge deres

Hovedstad, men han erklærer paa det Bestemteste, at den skulde kaldes „en søgt Stad, en Stad, som ikke er forladt,“ og at det Folk, der skulde opsoge Stedet og bygge Staden, skulde kaldes Zions Datter, et helligt Folk, Herrens Tjjenløste.“ (See Es. 62, 11. 12.) Vi kunne ikke antage, at dette hellige Folk, som saaledes skulde udføre det store Værk at opsoge et Sted til Anlæggelsen af Zions store Stæder, skulde være saa blindt, at det vilde vælge et høit Bjerg dertil; men derimod er der al Sandsynlighed for, at man vilde vælge eller opsoge en fjerntliggende, eenlig Dal i en ophøiet Bjergegn, hvorhen man kunde samles. Herren siger ved Esaiæ Mund: „Mit Folk skal boe i fredelige Boliger, i Trygheds Pauluner og paa stille, rolige Steder.“ (Es. 32, 18. 19.) Dette viser, at Bjergene med deres Skove vilde være høie nok til, at man der skal kunne faae sole-Vinterens hele Streng-
hed, medens Staden, der ligger „paa det lave Sted,“ vil komme til at nyde alle Sommerens Behageligheder. Det Folk, som skulde saa høiligen begunstiges, fremstilles i de foregaaende Vers som dem, paa hvilke „Guds Aand skulde udgydes fra det Høie, naar Orkenen skulde blive til en frugtbar Mark og Retten boe i Orkenen, og Retfærdighed herske paa den frugebare Mark.“ (15 og 16 Vers.)

De mange Prophetier, vi have anført, ere aldrig blevne opfyldte i de første atten Aarhundreder efter Christi Fødsel. Saa mærkværdige Begivenheder kunne i Sandhed ikke finde Sted uden at blive et historisk Faktum, der maatte være bekjendt for ethvert Folkeslag. I de sidste tyve Aar har hele Verden haft staaende Kjendsgjæringer for sig som Beviser paa alle disse Forudsigelsers noiagtige Opfyldelse. Har ikke David erklæret, at Herrens Tjjenløste skulde udsamles fra alle Lande og vandre i Orkenen paa en øde Bei? De

vide, uoverstuelige, ærefrygtbydende Sletter, de solbrændte Ørkener, de øde Dale, de sig optaarnende Bjergspidser, de dybe Fjeldkløfter og Ørkenens vilde, maleriske Naturphænomener forkynde Prophetiernes underfulde Opfyldelse ved de Sidste-Dages Helliges store Udvandring ind imellem Nordamerikas høie Bjergkjæder. Der eksisterer ingen Tvivl med Hensyn til disse Begivenheder; vore Fjender have drevet os bort fra vore Hjem og tvunget os til at opfylde disse gamle Prophetier; de have optegnet det, der er skeet, og dette er nu en historisk Kjendsgjerning, som er berømt indtil Jordens Under.

Siger ikke Israels fortræffelige Sanger, at Herrens Forløste skulle bygge Stæder til at boe i? Vi kunne læse om Opfyldelsen af denne Forudsigelse i Capitain Burtons nylig udgivne Værk „de Helliges Stad“ — og i mangfoldige andre Skrifter, som vore Fjender have udgivet.

Forudsagde ikke Esaias, at Zion skulde „stige op paa et høit Bjerg?“ De mange Tusinder af Hellige fra Amerika, Storbritanien, Europas Fastland og andre fjerne Lande, der i de sidste tyve Aar aarlig ere dragne over Klippebjergenes østlige Skraaning, som har en Brede af omtrent femten hundrede (engelske) Mile, er et Vidnesbyrd for hele Verden om den gamle Propheties Guddommelighed.

Er ikke Ørkenen bleven til „en frugtbar Mark?“ Lad vort Bjerghjemms overflødige Frembringelser bære Vidnesbyrd derom, og lad de mange Hundreder hungrige Guldgravere, hvis Trang er bleven afhjulpen, svare. Er ikke Zions Ørken bleven „ligesom Eden og dens øde Mark som Herrens Have?“ Lad de Tusinder paa Tusinder af blomstrende Haver og Frugttræer, der ere anlagte og plantede i de øde Ørkener i en Strækning af omtrent fire hundrede engelske Mile, bære

Vidnesbyrd om hans Sanddrøhed, som inspirerede sine fordums Tjenere til at udtale saadanne herlige Forudsigelser til Gunst for Zion.

Boede ikke de Hellige i Zion under den store amerikanse Krig „i fredelige Boliger, i Trygheds Pauluner og paa meget rolige Steder?“ Vi svare, at de bleve uforstyrrede og uantastede; ikke en eneste af deres Søner faldt i denne den Almægtiges Straffedom, der saa haardt raumede denne ugudelige Nation.

Saaledes see vi, at Herren ikke er ligegyldig i Henseende til sine Løfter. Der gives ikke en eneste Omstændighed med Hensyn til den store amerikanse Ørken, uden den jo paa det Noiagtigste stemmer overens med de gamle Prophetier.

Lad ikke Bantro længere stride mod Bibelen og Prophetiens Aand, thi vi leve paa en Tid, da de gamle Propheters Forudsigelser, der aldrig kunne opfyldes for hele Menneskeslægten's Afsyn, fuldbyrdes paa den mærkværdigste Maade.

Lad de lærde Theologer, som have forvendt Prophetierne ved at aandeliggjøre dem, betragte deres bogstavelige Opfyldelse og lægge Hænderne paa Munden og flamme sig over deres falske Fortolkninger.

Lad Fryd og Glæde herste i „Zions Ørken, ja Taksigelse og Lovsangs Lyd.“ Lad Tomruerne og de unge Mænd, de midaldrende og de Gamle gaae frem i Dansen og forene deres uskyldige Fornoelser til Get, medens Harpen og Violinen, Fortepianoet og ethvert andet musikalsk Instrument forenes til eet skönt, harmonisk Hele for at lovprise ham, som forvandler „de tørre Steder til Vandkilder,“ og bringer „Zions Ørken til at blomstre som en Rose.“ Lad hele Israel udbryde: „Hvor delig ere dens

Fødder, som bærer godt Budskab paa | lader høre om Salighed, som siger til
Bjergene, som lader høre om Fred, som | Zion: Din Gud er Konge."
bærer godt Budskab om det Orde, som

Bemærkninger af Præs. B. Young

i Tabernaklet i Store Saltfjostad den 17de Juni 1866.

(Fra „Deseret News.“)

De Elbste hentyde ofte til Guds Rige, til dets Ordinancer, til dette Folk og sammes Pligt og Privilegium at fremvulle og understøtte det, indtil det seirer, og en almindelig Fred og et inderligt Broderstab bliver indført paa hele Jorden. Jeg vil sige til Israels Elbste, til deres Hustruere og Børn samt til dem, der ikke ere af os, men hvis Dine dog ere henvendte paa de Følger, som stedse ledsage dette Riges Oprettelse blandt Menneskene, at dersom hvert eneste Medlem i samme vil gjøre sin Pligt, naar det bliver grundfæstet paa Jorden, vil det tage Vare paa sig selv, thi det er en levende, selvbevægende, selvopholdende, uafhængig og himmelsk Institution.

Guds Søns Præstedomme er indbefattet i Guds Rige, og jeg kjender ikke noget Udtryk, som bedre tilkjendegiver, hvad dette Præstedomme er, end det Sprog, der er mig givet fornædlest Manden, nemlig, at det er et reent Regjeringssystem. Dersom de Individier, der hengive sig til at blive regjerede ved samme, noiagtigen ville iagttage dets hellige Love og Ordinaner, ville de sammensmelte til Et, og Guds Rige stride fremad indtil Sandhedens endelige Seier og Ugudelighedens fuldkomne Undertrykkelse overalt paa Jorden.

Dette Riges Oprettelse er en virkelig Kjendsgjerning — en uomstødelig Sand-

hed lige i Dinene baade paa Regenter og Folk overalt paa Jorden; det er lig en Stad paa en Hoi, som ikke kan stjules. Dets store Herstermagt berøer ikke paa een, ti eller tusinde Mand, men den store Bygmester, Overherre, Regent og Lovgiver, som styrer dette Værk, er udenfor vore naturlige Lines Synskreds. Han opholder sig paa en anden Klode, er i en anden Tilværelse og har gennemgaaet en lignende Provestand som den, vi nu ere i; han har vundet Erfaring, har sølt Sorg og Glæde og kjender Alt, hvad vi kjende med Hensyn til Moie, Lidelser, Liv og Dod i denne vor dødelige Tilværelse, thi han har gennemgaaet det Alt og holder Nøglerne og Magten til dette Rige; han svinger sit Scepter og udfører sin Villie iblandt Menneskenes Børn, iblandt Hellige og Syndere, ligesom han styrer og leder Riger og Nationer jaaledes, at hans Hensigter kunne opnaaes og Alt bidrage til hans Ære og hans Værks Fuldkomniengjørelse.

Dette Rige styres og kontrolleres af ham, som kjender Alt, og han vil føre de Retfærdige paa Jorden, de Ringe og Ydmyge samt Alle, der ville tjene ham og holde hans Befalinger, frem til Nydelsen af hans Herligheds Fyld. Dette Rige eller dette Værk tilbydes hele Menneskeslægten paa Betingelse af en fuld-

kommen Lydighed til dets Ordinanccer og Bud samt Underkastelse af dets Organisation med Propheter og Apostler, Betsignelser og Naadegaver. Alle kunne modtage disse simple Betingelser og blive berettigede til alle dets Betsignelser og Privilegier. Naar Alle, der her henhøre til dette Rige, trofast adlyde dets Fordringer, skrider det fremad; det gamle Skib Zion standses ikke. Saalænge vi ere ombord paa dette, behove vi ikke at frygte.

Naar vi betragte Verden rundt omkring os, see vi, at Menneskene løbe baade hid og did, mod Østen og Vesten, mod Norden og Sonden. De omtumles paa de menneskelige Antiggenders store Ocean, uden Compas, uden Roer og uden Lods til at føre deres lille Skib til en sikker Havn. De færdes frem og tilbage paa Jorden; de have Dine, men see ikke, de have Dren, men høre ikke, og de vide ikke, om de kunne finde den Fred og Glæde, som de saa inderlig længes efter. Deres Forstand er formørket, og de kunne ikke see den sikre Vej, naar den lægges lige foran dem, og dog er den her — dette Rige nemlig, der er et levende Mirakel for alle dets Tilskuere; dette indrømmes og forbaujer Verden.

Dette Folks Bestaaen og Lykke som en Nation og et Samsund er ofte bleven tilskrevet en enkelt Mand's Dygtighed og store Aandssevner. Dette er en feilagtig Anskuelse, men de, der ikke kjende, hvad der hører Gud til, nære dog en saadan Tante. Det Held, som ledsager dette Værk, tilskrive de ganske den menneskelige Virken; de ere utilboielige til at give Herren den Almægtige Æren, hvilken med Rette tilkommer ham. Phariseerne og de Skriftkloge i Oldtiden viste den samme Tilboielighed. I det niende Capitel af Johannes' Evangelium have vi et Exempel herpaa i Tilfældet med den Blindfødte, hvis Dine bleve aabnede af Jesus

Christus. Naboerne og Andre, som havde seet, at han var blind, sagde: „Er det ikke denne, der sad og tiggede?“ De spurgte ham, hvorledes hans Dine vare blevne aabnede. Han fortalte dem det, og gav Jesus Christus Æren for dette store Mirakel. De Skriftkloge og Phariseerne vare derimod ikke villige til at give Frelseren Æren for dette Mirakel, og da den Blindfødte, fordi han nu kunde see, standhaftig paastod, at Jesus var en Prophet og havde aabnet hans Dine, blev han udstødt af Synagogen.

Om Jesu Christi Fader var personlig tilstede her og for Alles Dine vilde søde og klæde de store Skarer paa Jorden og bygge deres Huse, vilde man dog ikke være tilboelig til at anerkjende, at det var Gud, eller give ham den Priis og Ære, der med Rette tilkommer ham. Dette kommer af den Modstandsaaend, som er i Menneskenes Borns Hjerter. Det er en Modstræben mellem det Onde og Gode, hvilken altid har existeret og bestandig vil vedblive, og her er Striden.

Vi ere Guds Riges Undersaatter, og dersom vi iagttage dets Love og Ordinanccer, ikke overtræde, ikke forsømme og ikke tilfidesætte nogen af dem, ville alle dets Medlemmer være sikre paa at opnaae den himmelske Fred og Salighed. Vi vide dette af daglig Erfaring. Hvorledes kan Verden kjende, hvad der hører Gud til? Man kan læse derom, men ikke forstaae det uden Guds Aand, thi „hvilket Menneske kjender det, der er i Mennesket uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa kjender og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand.“ Verden veed Intet om Guds Rige, ei heller forvente vi, at den skulde vide Noget derom, og naar vi see hen til Alt, hvad der af Satans Magt er bleven gjort imod det, forunder det os ikke, thi han vil bestandig stride imod samme ved Hjælp af den uvidende og

ugudelige Menneſtehed. Hvorlænge ſtal denne Strid vedvare? Indtil Jeſus kommer for at modtage Riget, og har tilintetgjort Døden og ham, ſom har Dødens Vælde. Vil det Onde blive ganſt udryddet? Ja, forſaavidt det angaaer denne Jord; men det Onde i ſig ſelv vil ſomdeles komme til at vedvare paa andre Steder. For denne Jords Vedkommende ſtal Døden blive opslugt til Seier, og Jeſus vil komme og tage Overherrdommet og ſtal regjere over alle Nationer, ligesom han nu regjerer over de Hellige. Indtil den Tid vil denne onde Magt anſtrengte ſig til det Yderſte for at vildelede og ødelægge enhver Mand og Kvinde, ſom elſter Sandheden. Det er Djævelen ligegyldigt, hvilken Religion Menneſtene bekynde ſig til, hvad de tilbede eller hvormange Sakramenter og Ordinancer, de have antaget, ſaa længe de ikke ere i lovlig Beſiddelse af Guds Sønns Præſtedømme, og de ikke ville tilbede den ſande og levende Gud paa den Maade, han ſelv foreſkriver. Djævelen bekymrer ſig ikke om, hvor megen Religion der er paa Jorden; han er en ſtor Prædikant og tilſyneladende meget forekommende, hvilket han ogſaa behøver at være, og ligeledes er det nødvendigt, at hans Medarbejdere ſaavidt muligt ligne deres ſtore Leder og Meſter. De have forladt den levende Vandkilde og hugget ſig Brønde, ja ſønderbrudte Brønde, ſom ikke kunne holde Vand. Det er populært nu i vore Dage at være religiøs, og man benytter ſig af Religionen ſom et Skalkſtul for Hykleri og Laſter.

Her er Guds Rige og de Hellige ſkulde forſtaa, at derſom de forblive i ſamme, vil enhver Forjættelſe, der er givet dem i dets Ordinancer og Pagter, worde opfyldt. Der er ikke noget Sikker eller Fortjenſtligt i at forlade den ſande Kirke og Guds Rige, ei heller er der noget Stort eller Noeſværdigt i en

ſaadan Handlemaade. Hvad vilde I ſynes om et Menneſte, der i en ſtærk Storm vilde forlade et godt, ſolid Skib midt paa Havet og overgive ſig til Elementernes Raſen? I vilde ſynes det Samme om ham, ſom jeg ſynes om dem, der forlade denne Kirke. Djævelen har i den Grad forblindet deres Sine, at de ligegyldigen og forſættelig ſtjerte ſig i den viſſe Fordærvelſe. Djævelen og hans Tjenere bifalde og underſtøtte Alt, hvad der kan bidrage til at vildelede Menneſtene, ſelv om det ſkulde have megen Lighed med Guds Rige, naar det blot er lidt forſkjelligt fra den Tingenes Orden, ſom Herren har indført i ſin Kirke til Menneſteſlægtens Frelſe.

Paulus ſkriver til Corinthierne: „I ere Chriſti Legeme og Lemmer Enhver iſær. Og Gud har ſat i Menigheden førſt Apoftler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæſt dem, ſom gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, ſom have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at ſtyre, til at tale adſkillige Tungemaal.“ Samme Apoftel ſkriver til Ephæſerne angaaende det ſamme Emne: „Den, ſom nedføer, er den ſamme, ſom og opføer langt over alle Himle, at han kunde fylde alle Ting. Og han beſtjælede Nogle til Apoftler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelifter og Nogle til Hyrder og Lærere — til de Helliges fuldkomne Beredſelſe, til Embedets Forvaltning, til Chriſti Legemes Opbyggelſe, indtil vi Alle naae til Enhed i Troen og Guds Sønns Erkjendelſe, til Mandſ Modenhed, til Chriſti Fyldeſe vagne Alder.“ Hvilke Embedsmænd anerkjendes af Nutidens Chriſtne Troeſſamfund? Have de Apoftler? Nei; man ſiger os, at de ere aſſkaffede. Have de Propheter? Nei; man fortæller os, at de ikke behøves længere i Kirken i denne oplyſte Tidſalder, i hvilken Alle, figes der, kunne bade ſig i Evangelietſ Solſkin — i dets fulde Glæde.

Guds Rige paa Jorden bestaaer af et levende, virksomt og fremadstridende Samfund, der ledes, styres og regjeres af den usynlige Gud, som vi tjene, og hvilken er et ophøiet, levende Væsen, der har et Regeme, bestaaer af Dele og er i Besiddelse af Egenstaber — af ham, som hører sine Helliges Bønner og er en Gud, der er fuld af Barmhertighed, Viisdom, Kundskab, Lyg og Herlighed — af ham, hvis Throne er grundet paa evig Sandhed, og hvis personlige Skikkelse er fuldkommen, herlig og sjon i alle dens enkelte Dele. Han elsker det Gode, men er, som der staaer i den hellige Skrift, hver Dag vred paa de Ugudelige. Han hader det Onde, som udøves, men er barmhertig mod den angrende Synder. Han elstes af Alle, som kjende ham, formedelst de herlige Egenstaber, han har tilfælles med alle de herliggjorte Væsener, der nu omgive ham og dem, som herefter skulle herliggjøres og krones med Være, Ubdødelighed og et evigt Liv, dog med den Forskjel, at disse Egenstaber hos ham ere tilstede i en langt høiere Grad. Dette Rige, hvis Borgere vi ere, har Liv i sig selv, og dersom vi enhver for os og som et Hele ville gjøre vor Pligt, vil det stride fremad til Storhed og Magt. Vi behøve ikke at holde det oppe, men dersom vi forblive trofaste, vil det staae os Seiren formedelst vor Herre Jesum Christum.

Jeg har seet Mænd, der have hørt til denne Kirke, hvilke selv have troet, at dersom de gik ud af samme, kunde den ikke stride fremad. En Mand, som jeg nu tænker paa, var i Særdeleshed begavet med Selvtillid og almindelige Aandsevner. Han lod Propheten Joseph Smith mange Gange forstaae, at dersom han forlod dette Rige, kunde det ikke stride videre fremad. Jeg taler om Oliver Cowdery. Han forlod det, og dog ruller det endnu fremad, seirer over enhver Modstand og

fører med Sikkerhed Enhver frem, som klynger sig fast til samme. „Hvorledes er det, Broder Brigham, at De kan lede de forskjellige Auliggender og styre og regjere dette Rige saaledes, som De gjør?“ Hjemmeligheden er, at jeg lader Guds Rige tage Vare paa sig selv, og da gaar det sin egen Gang.

Da David tilligemed de tredive tusinde udvalgte Mænd af Israels drog op for at bringe Guds Ark tilbage fra Abinadabs Huus i Gibeon, satte man den paa en ny Vogn, „og Ussa og Ahio, Abinadabs Søner, førte samme nye Vogn.“ „Da de vare komne til Nachons Læde, udrakte Ussa Haanden mod Guds Ark og greb fat paa den, thi Dynene vege af Veien. Da optændtes Herrens Vrede imod Ussa, og Gud slog ham der for hans Forseelses Skyld, at han døde der ved Guds Ark.“ Lad Guds Rige tage Vare paa sig selv, Herren fastholder Arken, og dersom den virkelig skal komme til at rykkes og synes at behøve vor Understøttelse, idet Veien undertiden kan være lidt knudret, saa at det seer ud til, at den trues med Udelæggelse, da tager Eder i Agt for hvorledes I udrække Eders Hænder for at understøtte den. Lad os ikke være alfor ivrige i at blande os i det, der ikke angaaer os; lad dette Rige tage Vare paa sig selv, det er Herrens Værk. Jeg veed saa Meget, at jeg overlader det til sig selv og gjør min Pligt. Det opholder mig, jeg opholder ikke Riget. Jeg seiler i det gamle Skib Zion, og det fører mig sikkert over de rasende Elementer. Jeg har min Virketreds og mine Pligter at udføre ombord paa dette Skib, og det skal være min bestandige og uophørlige Bestræbelse at udføre samme. Dersom Enhver Biskop, enhver Præsident, Enhver, som har en Deel af det hellige Præstedømme, og ethvert Medlem i denne Kirke og dette Rige vilde tage et saadant Livs-

løb, da vilde det rulle fremad uden vor Hjælp.

Lad enhver Biskop trofast passe sit Distrikt og paasee, at enhver Mand og Kvinde trofast udfører sine Pligter og have Noget at bestjæftige sig med, der kan være til Gavn, saa at man kan drage den tilborlige Omsorg for de Syge og de Gamle, at Ingen lider Nød. Enhver Biskop være en om og overbærende Fader for de Hellige i hans Distrikt, idet han udtaler et Ord til Trost og Opmuntring her, giver Raad og Veiledning der og uden Partiskhed revser, hvor det behøves, viselig dømmende mellem Mand og

Mand; de see til, at de drage Omsorg for Alle og søge Alles Vel, vaagende over Guds Hjord med den gode Hyrdes Vane, at ikke Ulve og Hunde trænge ind iblandt Hjørden og sonderrive Faarene. Lad Præsidenter, Apostler og Eldste udføre det Arbejde, som Herren har paalagt dem, og adlyde de Raad, der ere dem givne, og da vil Riget vedblive at rulle fremad og tiltage i Magt, Indflydelse, Storhed og Ære, og Ingen behøver at frygte, thi Herren har oprettet det, og ved sin uendelige Wiisdom og Almagt har han opholdt det fra Begyndelsen indtil denne Dag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Troen og dens Virkninger.

„Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees.“ Menneffene have mangfoldige useilbarlige Beviser paa, at der er en Gud, et høieste Væsen. Hele Naturen bærer Vidnesbyrd om hans underfulde og uendelige Wiisdom, Godhed og Almagt. Ethvert Græsstraa, enhver Blomst, enhver Plante, ethvert levende Væsen tilkendegiver en bestemt Hensigt og vidne om Symetri og Orden, medens den yndigste Harmoni mellem alle Guds Bærker forstjønner det Hele. Overalt i hele den synlige Skabelse seer man Spor af Guds almægtige Haand, og det er ligesom, om hans Navn med levende Bogstaver var indskrevet paa enhver enkelt Deel af Universet. Alt forkynnder hans Storhed, Godhed, Wiisdom og Almagt, men hans herlige personlige Væsen er tilsløret for den falbne Menneskeslægts urene Blikke. Han er usynlig, og skjult i Lyset af sin celestiale Herlighed, er han utilgængelig for syndige og dødelige Væsener, men hans Værk er et uimodsigeligt Vidnesbyrd om hans Tilværelse; det viser, at han throner midt i sine Skabelser og styrer og regjerer alle Ting, og leder dem fremad mod det Maal, han har bestemt ifølge sin Wiisdom.

Foruden de uafbrudte og vedvarende Beviser, vi have i Naturen angaaende Tilværelsen af en alviis, algod og almægtig Skaber, der styrer og opholder alle Ting, have vi ogsaa mangfoldige Vidnesbyrd af Mænd, som Gud til forskellige Tider har opreist, og hvilke ere blevne agtet værdige til at samtale med ham og til at blive udsendte for at bære Vidnesbyrd om ham. Da saadanne Mænd have seet med deres egne Dine og formedelst de meest uomtvistelige Kjendsgjerninger vide, at

han er til, ere de formedelst guddommelig Myndighed blevne dygtiggjorte til at være hans Budbærere, og Alle, som have hørt dem, ville blive domte efter det Budskab, de have forkyndt. Andre have faaet Kundskab om Guds Tilværelse formedelst Aabenbaringer og Tilkjendegivelser af den Hellig-Aand, og de ere blevne kaldte til at gaae ud iblandt deres Medmennesker for at bære Vidnesbyrd om det, de have erfaret og vide at være Sandhed. Gud har givet Menneskene en saa rig Anledning til at komme til Kundskab om ham, at selv de meest seendragtige til at troe burde være overbeviste ikke alene om, at han er til, men at Evangeliets Love og Ordinancer, saaledes som han har ladet sine Tjenere forkynde dem for Verden, ere af guddommelig Oprindelse. Saaledes er der lagt en sikker Grundvold, paa hvilken Enhver iblandt den øvrige Deel af Menneskeslægten kunde bygge sin Tro paa Gud og Alt, hvad der hører ham til.

Da Mennesket i moralsk Henseende har fuldkommen Handlefrihed, kan det tillukke sine Dine, sine Øren og sit Hjerte for de meest slaaende Beviser, — det kan udelukke den klare Middagsfol, fordi Midnattens Mørke maaskee kan være mere passende til Udførelsen af dets ugudelige Idrætter, — det kan forhaane Sandheden for at vinde Verdens Roes, — det kan styke Dydens Sti, fordi det elsker Lastens Bane, — det kan paa Grund af sine onde Gjerninger sige: „Der er ingen Gud,“ og søge at overtale sig selv til at troe, at der ikke er noget høiere Væsen, som vil kræve Menneskene til Regnskab for det Liv, de have ført, men en oprigtig og alvorlig Undersøgelse vil i ethvert Tilfælde fuldkommen overbevise enhver Sandhedsfoger om, at der er en Gud til, for hvem Alle ere ansvarlige, og for hvis Domstol vi Alle engang skulle fremtræde for at dømmes efter vore Gjerninger. En saadan fast Overbeviisning om Tilværelsen af et høiere, usynligt Væsen kaldes Tro. Denne kan være enten stærk eller svag, efter som Beviserne kunne være enten stærkere eller svagere, flere eller færre i Antal, eller dens større eller mindre Styrke kan beroe paa den Troendes personlige Egenstaber.

Troen paa Guds Tilværelse og paa hans aabenbarede Ord angaaende Forsoningen og Forløsningens herlige Plan er uomgængelig fornøden som en Tilskyndelse til det Gode. Hvo vilde vel ombende sig, dersom han ikke havde en saadan Tro? Hvilken Morder vilde vel frygte for at udføre sin stræffelige Udaad, dersom han ikke troede, at der var en menneskelig Lov imod en saadan Ugjerning, hvis Udvævelse vilde medføre Dødsstraf? Hvem vilde frygte for Guds Lov, dersom han ikke troede paa dens Guddommelighed? Tro ansporer Mennesket til Omvendelse, og Overbeviisningen om en tilkommende Gjengjældelse tilskynder det til at søge Forladelse for sine Synder og Befrielse for den medfølgende Straf. Tro er altsaa Grundvolden til Menneskets Handlinger; uden Tro kan det ikke ret ombende sig fra sine Synder; det er den, som er den første Bevæggrund til sand Lydighed mod Guds Villie; det er Tro, der tilskynder den Bodfærdige til at slutte en Pakt med Gud om ikke at synde mere; det er Tro, der bevæger ham til at bekfende sine Overtrædelser for Gud og sin Næste, som han maatte have syndet imod; det er den, der tilskynder ham til at forbedre sit Levnet og til at anraabe Gud i ydmyg Bøn; det er Tro, som ansporer ham til at blive døbt til sine Synders Forladelse, og det er den, der tilskynder ham til at søge alle den Hellig-Aands Naadegaver. Den, som ikke havde Tro, vilde ikke udføre nogen af disse Handlinger, eller om han end udførte

dem, vilde det være paa Grund af en eller anden uædel Bevæggrund og ikke for at søge sin Sjæls Frelse. Uden Tro er det derfor umuligt at behage Gud. Smid- lertid kan Ingen, som ikke ombender sig og adlyder disse Evangeliets første Betin- tingelser, have den Tro, der er antagelig for Gud. Et saadant Menneske kan tro og skjælve, medens det forbliver i sine Synder og gaaer til Fordømmelse, men det eneste Beviis paa en frelsende Tro er Lydighed og de Betsignelser, der stedse led- sage samme.

Jesús siger: „Alle Ting ere mulige for den, som troer.“ Atter siger han: „Haver Tro til Gud, thi sandelig siger jeg Eder, at hvo, som vilde sige til dette Bjerg: Loft Dig op og kast Dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men troe, at det skal stee, som han siger, ham skal det stee, som han sagde. Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I begjære i Bonnen, troer, at I skulle faae det, saa skal det veder- fares Eder.“ (Marc. 11, 22, 23, 24.) Jesús taler ogsaa paa et andet Sted om de store Betsignelser, der tilhøre de Troende; han siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse, thi jeg gaaer til min Fader.“ (Joh. 14, 12.)

I Troende, erindrer Eder disse Forjættelser af ham, som ikke kan lyve, og kommer ihu, at alle disse ustatteerlige Betsignelser tilhøre Eder. Alt, hvad der er Godt, Skjont, Edelt og Herligt er Eders. Wiisdom, Kundskab, Aabenbaring, Propheti, Syner, himmelske Drømme, Bestuelsen af Engle eller Retfærdiges Aander, Gaver til at tale i forskjellige Tungemaal og til at udlægge samme, til at helbrede, til at gjøre Mirakler — Alt tilhører Eder formedelst Eders Tro. Søger derfor af Eders ganske Hjerte og fremfor Alt denne dyrebare Skat, Troen. Søger den, saa at I kunne faae Kraft til at overvinde det Onde og til at gjøre Guds Villie, til at overvinde alle Djævelens snebige Anslag; søger den, saa at I maatte faae Magt over Sygdom og Død, indtil I have opfyldt Maalet for Eders Stabelse; søger Tro, saa at I kunde faae Magt til at kontrollere Elementerne og Naturens Love, og søger endelig formedelst Tro og gode Gjerninger at sikkre Eder Deel og Lod i den første Opstandelse paa Tusindaarets Morgen og Fylden af det evige Liv i vor Faders Boliger iblandt retfærdige og herliggjorte Væsener.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortsat fra Side 378.)

Eldeste Richards arbejdede i denne Deel af Wiingaarden i omtrent ti Maaneder, i hvilken Tid han reiste meget, idet han prædikede baade Nat og Dag, underviste de Hellige og havde den Glæde, at mange Sjæle bleve indlemmede i Menigheden. Jeg havde stor Nytte af de Raad, han	gav angaaende Menighedernes Organi- sation, og det var tydeligt at see, at han havde gennemgaaet en gavnlig Erfarings- stole i de tre Aar, han havde reist om- kring i England, og den behagelige Tid, vi have tilbragt sammen vil ikke lettelig gaae mig af Minde.
---	---

Vi vare underlige tilmode, da vi ved denne Leilighed toge Afsted med de Hellige i Herefordshire, thi det var ikke fuldt fire Maanedes siden, at jeg første Gang prædikede Evangeliet i denne Egn, og nu forløde vi mellem fem og sex hundrede Hellige, der glædede sig i den nye og evige Pagt, og desuden Hundreder, som ønskede at høre og adlyde. Jeg tog Afsted med Eldste Richards i Birmingham, da han tog lige til Manchester, medens jeg besøgte West Bramwich og prædikede flere Gange for en liden Menighed, som var bleven oprettet af Eldste Tarley, der døde flere Personer, medens jeg var der. Tillige besøgte jeg i Selvfab med Eldste George A. Smith og Andre den 29de Juni Pottemagerriene i Staffordshire, hvorefter jeg ankom til Manchester.

W. Woodruff.

Manchester d. 9de Juli 1840.

Lørdag den 11te. Høiraadet mødte paa mit Contoir. Jeg underviste da Bedkommende om deres Pligter som Medlemmer af samme, og før at min Underviisning i Fremtiden kunde tjene til en Rettefærd, lod jeg den nedskrive, som følger: Høiraadet skulde aldrig drøfte nogen Sag, uden begge Parter vare tilstede eller der var givet dem Leilighed dertil, heller ikke skulde Raadet modtage den ene Parts Klagemaal før end den Tid Sagen skal tages under Behandling. Ligeledes skulle ikke noget Menneſkes gode Navn og Rygte blotstilles for Høiraadet, medmindre Bedkommende var tilstede, saa at han eller hun kunde forsvare sig — før at ikke Medlemmerne af Raadet skulde fatte Fordomme imod Noget, hvis Sag de skulde komme til at behandle.

William Barrett, 17 Aar gammel, blev i Hanley i Staffordshire i England ordineret til Eldste af George A. Smith og

Alfred Gordon og begav sig til Syd-Australien. Han var den første Eldste, som tog til dette Land paa Mission.

Søndag den 12te. Elias Smith blev af Høiraadet i Java bestiftet til Biskop istedetfor Manson Ripley, der var flyttet til Nauvoo.

Mandag den 13de.

Hancock County i Staten Illinois.

Under Dags Dato fremstillede Manson Brown sig for Undertegnede, forretende Fredsdommer i ovennævnte County, og efterat han først havde aflagt Ed ifølge Loven, afgav han følgende Forklaring: Den 7de Juli 1840 blev Angjældende og en Benjamin Boyce i Hancock County voldelig arresterede af William Allensworth, H. M. Woodgard, William Martin, John H. Dwsley, John Bain, Light F. Fait og Halsay Whit, samt nogle Andre, som han ikke kjendte. Dette skete, medens de vare fredeligt beskæftigede med deres lovlige Forretninger. Strax efter denne Arrestation bortførte ovennævnte Personer Allensworth, Woodgard, Martin, Dwsley, Bain, Fait og Whit med Vold og paa en ulovlig Maade ovenansførte Dag og Aar Angjældende og Boyce, der bleve bundne med Strikker, fra Hancock County i ovennævnte Stat hen til Lewis County i Staten Missouri og det uden ifølge de Forenede Staters Love at have noget som helst Paastud for en saadan Fremfærd.

Angjældende beretter, at kort efter, at han var bleven ført ind i Staten Missouri, blev han tilligemed nævnte Boyce sat ind i et Hul, hvor man holdt dem indespærrede indtil Klokken ellsede den følgende Aften, da de atter bleve førte ud og af ovennævnte Fait, en Mand ved Navn Hunter, en Anden, hvis Navn var Monday, og nogle Andre, hvis Navne Angjældende ikke hørte, bragte hen til

den nærliggende Skov. De satte derpaa en Strikle om Halsen paa ham, hvorefter Monday gjorde Forberedelser til at hænge ham. De hængte ham ogsaa virkelig op i et Træ, hvor han forblev hængende indtil han næsten var bleven qvalt, men derpaa toge de ham ned og løsnede Reb- bet. Kort dcefter horte Angjældende gjentagne Slag, hvilke Andre, som horte til den samme Hunters Bande, tilsoiede Boyce, hvis Raab, der fremkaldtes af den Smerte, som Slagene foraarsagede, han ogsaa kunde høre. Derpaa bleve de atter bragte tilbage til det samme Hul, hvor de havde været indespærrede, og traf der tillige en Mand ved Navn Rogers og en Anden ved Navn Allred.

Endvidere bcretter Angjældende, at han af ovennævnte og Andre ham ube- kjendte Personer blev holdt i Fængsel fra Tirsdag, da de bleve bortførte, og indtil den paafølgende Fredags Aften, da det lykkedes dem at undslye, hvorpaa de vendte tilbage til Staten Illinois. Angjældende har faaet at vide, at Navnet paa det Sted i Lewis County i Staten Missouri, hvortil de bleve bortførte fra Illinois, er Fally, hvorhen ovennævnte Allensworth, Woodyard, Martin, Dws- ley, Bain, Falt og White havde begivet sig som Flygtningen for at undgaae Ret- færdighedens Arm, og der ere de nu at træffe.

Jeg bevidner herved, at ovenstaaende Forklaring under Dags Dato er bleven undertegnet og ved Ed bekræftet af oven- nævnte Manson Brown.

Daniel H. Wells,
Fredsdommer.

Den 13de Juli 1840.

Hancock County i Staten Illinois.

Dags Dato fremstillede James Al- red, der er en troværdig Mand, sig for Undertegnede, forrettende Fredsdommer i og for ovennævnte County, og efterat han var tagen i Ed ifølge Loven, forkla- rede han, at William Allensworth, John H. Dwsley og William Martin den 7de Juli inden dette Counties Grændser ved Hjælp af flere for Vidnet ubekjendte Per- soner anholdt ham og en Noah Rogers, medens de fredeligt vare beskæftigede med deres lovlige Forretning, ligesom oven- nævnte Allensworth, Dwsley og Martin efter bemeldte Arrestation ved Hjælp af flere for Angjældende ubekjendte Personer samme Dag med Magt bortførte ham og Rogers fra Hancock County i Staten Illinois og ind i Missouri uden ifølge de Forenede Staters Love at have det ringeste Paaastud for en saadan Fremfærd.

Vidnet forklarede endvidere, at kort efterat han var bleven ført til Staten Missouri blev han tilligemed ovennævnte Rogers sat ind i et Hul og holdt der ind- til noget ud paa Aftenen. Da bleve de- førte ud fra det Sted, hvor de havde været indespærrede, bragte ind ind i den nærliggende Skov, og efterat de Personer, som førte dem med sig, først med Magt havde afført dem ethvert Klædningsstykke, bandt de Angjældende fast til et Træ. Efterat de havde haandteret ham saaledes, sagde de, at de vilde pidste ham, idet En af dem tilsoiede: „Gud fordomme dig, jeg vil slaae dig isønder og sammen. Smidlertid løste de ham dog endelig igjen uden at have slaaet ham.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 375.)

Fra den Tid, det vil sige fra Aaret 1700, havde man ikke nogen Beretning om disse Ruiner, indtil Oberst Galindo, som forhen berømt, i 1836 besøgte og undersøgte dem, til hvilket Hverv han var bleven beskikket af Regjeringen i Centralamerika. Hans Beretninger om disse Undersøgelser bleve trykte i det „Kongelige geographiske Selskabs Skrifter i Paris“ og i „Londons Literary Gazette.“

Col. Galindo er den Æneste i dette Land, der har beskæftiget sig med Oldsager, og som har ledet Europas og vort eget Lands Opmærksomhed hen paa Copan. Da han ikke var nogen Kunstner, er det en Selvsølge, at hans Beskrivelse er usfuldstændig og usfuldkommen, men den er ikke overdreven. Den passer imidlertid ikke ganske til den mærkværdige Skildring, der fremsattes af Fuentes 135 Aar tidligere, og omtaler ikke den bevægelige Steenkøie med de siddende Figurer, hvilken var Hovedbevæggrunden til vort Besøg ved Ruinerne. Tegninger eller i det Hele taget Noget, som kunde tjene til at bringe endog det ringeste Begreb om denne romantiske Dal, der er saa rig paa Underværker, som synes frembragte af de samme Kunstaaender, hvilke Kong Salomon betjente sig af, ere ingeninde udgivne.

Denne Dal er beliggende i den Deel af Landet, der nu udgjør Staten Honduras, en af de frugtbareste Dale i Central-Amerika og indtil den Dag idag berømt for sin Tobak. Catherwood gjorde flere Forsøg paa at bestemme, under hvilken Længdegrad Stedet laa, men de Instrumenter, som vi i dette Tiemed havde taget

med os, vare komne i Uorden og vare ligesom vort Barometer ubrugelige. Ruinerne ere beliggende paa Floden Copans venstre Side og man støder paa dem, strax man kommer opad Skraaningen. Denne Flod løber gennem Motagna og falder derpaa i Nærheden af Dmoa ud i Hondurasbugten. Den er ikke seilbar, selv for Indianernes Canoer, undtagen i Regntiden. Den er næsten udtørret, inden den løber ud i Mantagua. Cortez maa paa sin Reise fra Mexico til Honduras, hvor han maatte udholde saa frugtelige Strabadser, at man nu, da Landet forholdsviis er aabent og ikke opfyldt af store Skarer af Fjender, vanskeligt kan danne sig noget Begreb derom, have været denne Stad mindre end to Dages Vandring nær.

Staden strækker sig langs Floden, saaledes som man kan see af de Mindesmærker, der endnu findes, over to engelske Mile. Paa den modsatte Side af Floden er der i en Miils Afstand fra samme et Mindesmærke oppe paa Toppen af et Bjerg, 2,000 Fod høit. Om Staden nogeninde har strakt sig indtil den anden Side af Floden og lige til det omtalte Monument, er vanskeligt at bestemme. Jeg troer det dog ikke. I Baggrunden ligger der en Skov, som aldrig har været undersøgt, og i hvilken der ogsaa kan være Ruiner. Man finder ingen Levninger hverken af Paladser eller Privatbygninger, og den betydeligste Ruin er den, som staaer paa Flodbredden, og kan maaskee med Rette kaldes Tæmplet.

Dette Tempel bestaaer i en aflang, indfluttet Plads; Muren paa Forsiden eller den, som vender ud mod Floden,

strækker sig i lige Linie fra Nord mod Syd i en Længde af 624 Fod og er fra tredsindstyve til halvfemsindstyve Fod høi. Den er opført af huggen Steen, fra tre til seks Fod lang og halvanden Fod bred. De andre tre Sider høre sig trinviis og bestaae tilbeels af pyramideformede Bygninger, der, beliggende paa Skraaning, høre sig til en Høide fra 30 til 140 Fod. Den hele Linie er 2,866 Fod, hvilket er en kjæmpemæssig og overordentlig stor Ruin i Betragtning af, at dette Bygningsarbeide er udført af Landets oprindelige Beboere. Smidlerid for at Læseren ikke skal blive vildledet, anseer jeg det for nødvendigt at sige, at den ikke er saa stor som Ruinerne af den store Pyramide ved Gizeh.

Vi vilde begynde vore Undersøgelser tilhøire. Nær ved det sydvestlige Hjørne imellem den Deel af Muren, der vender mod Floden, og den, som gaaer mod Syd, er en Fordybning, hvor der sandsynligviis engang har været et kolossalt Mindeesmærke, som har vendt ud mod Floden, men af hvilket der nu ikke er Noget tilbage. Det maa være faldet ned, hvorved det er slaaet i Stykker, og disse

kunne da enten være blevne begravne i Floden eller bortstykkede af Vandet i Regntiden. Paa den anden Side findes der Levninger af to smaa Pyramider, af hvilke den største staaer i Forbindelse med en Muur, der strækker sig langs den høire Flodbred, og synes at have været den største af de Mure, som have omgivet Staden. Stadens Hovedport ud mod Vandet synes at have været mellem disse to Pyramider.

Den søndre Vold gaaer i en ret Vinkel ned til Floden og begynder med en Trappegang, der er omtrent tredive Fod høi, og hvis Trin hvert har en Brede af atten Tommer. Paa Skraaning ved det sydøstlige Hjørne er der en massiv pyramideformig Bygning, 120 Fod høi. Tilhøire er der Levninger af Terrasser og andre pyramideformede Bygninger, ligesom der ogsaa her synes at have været en Port, hvis indvendige Brede kan antages at have været omtrent tyde Fod, og hvilken fører til en Plads, der er 250 Fod i Firkant. Paa de to Sider af samme ere to massive Pyramider, 120 Fod høie.

(Fortsettes).

Nyheder.

Danmark. I Anledning af Prindsesse Dagnars forestaaende Formøling med den russiske Thronfølger, Storhert Alexander, forlod hun Kjøbenhavn den 22de September for med Dampskibet Slesvig at begive sig til Rusland. Den talrigt forsamlede Mennekestængde hilsende Hendes kongelige Høihed med livlige Hurraraab.

Sverrig. Den svenske Flaade. Captain John Ericsson bestjæftiger sig for Dieblirket ifølge svenske Blade med at konstruere Skærgaardsfartøier til Forsvar af de svenske Kyster. Disse Fartøier skulle forsynes med et ligesaa tykt Pantser som Monitorerne, men kun føre en (15 Tommers Kanon) og ikke have større Dimensioner, end at de kunne passere Götakanalens Sluser.

Nederlandene. I Amsterdam har der den 11te f. M. fundet Urolig-
heder Sted paa Grund af, at Politiet havde forbudt det aarlige Marked, fordi det
frygtede for en yderligere Udbredelse af Choleraen. En stor Folkehob stormede Børsen,
og alle Forretninger bleve voldsomt afbrudte.

Frankrig. For ikke længe siden har man i Paris bemærket et svagt Jord-
stjælv. Bevægelsen indskrænkede sig, ifølge Moniteuren, til 5 eller 6 smaa Rystelser
i Retningen fra Syd til Nord, som sporedes i flere Qvarterer af Byen og paa flere
Steder i Omegnen. Telegraphdepecher fra Limoges, Saumur og Tours berette, at
det samme Phænomen er iagttaget der, noiagtigt paa samme Tid. I Saumur gif
Bevægelsen dog fra Vest til Ost. Iøvrigt har dette Jordstjælv intetsteds gjort Skade.

Italien. Paa Sicilien, navnlig i Provindsen Palermo, har der fundet
alvorlige Uroligheder Sted, idet en Brigantbande, der var bleven forøget ved 2,000
Deserteurer fra den sidste Troppendskrivning, om Natten den 16de f. M. trængte
ind i Hovedstaden og angreb dens svage Garnison. Da Palermo var saagodtsom
blottet for Tropper, var Modstanden kun svag; senere har Regjeringen sendt en
betydelig Styrke derned. Rebellerne have forstaaet sig i et Kloster Montreale og
forlange, som det hedder, de religiøse Corporationers Opretholdelse. — Ifølge senere
Meddelelser skal Opstanden nu være besejret.

Rusland. Qvægepest herfer i de russiske Gouvernementer Grodno, Minsk,
Kaluga, Tula, Tambow, Kursk, Charkow, Cherson og Wjatka.

Tyrkiet. Constantinopel har atter været hjemstøgt af en forfærdelig Ild-
brand. Natten mellem den 23de og 24de August ved Midnatstid udbrod Ilden i
Qvarteret d'Alinali Kabal, som for en stor Deel beboes af Jøder, og kl. 3 om
Morgenen, da man blev Herre over Ilden, var der brændt ca. 250 Huse, hvoriblandt
flere offentlige Bygninger.

Efterretningerne fra Orienten vedblive at være ugunstige. Ophidselsen i de-
christelige Provindsfer i Tyrkiet er i Tiltagende; thi foruden paa Candia og i Epirus-
syneis ogsaa i Bosnien en Opstand isærd med at udbryde.

Det meddeles officielt, at de kretensiske Insurgenter totalt have slaaet den tyr-
kiske Armees Tab udgjorde 3,000 Mand. — Generalgouverneuren paa
Kreta har decreteret en almindelig Væbning af alle derboende Tyrker.

Blandinger.

Pløining med Elephanter. Nutildags have Englænderne i Ostindien
fundet paa at spænde Elephanterne for Ploven og have saaledes forvandlet dette store
Stridsdyr til en fredelig Agerdyrker. I Storbritannien er der nu flere Jernstøberier,
hvori der fabrikeres uhyre store og meget stærke Plove, — Plove, der passe for Ele-
phanter. Damskibene føre disse Redskaber til Middelhavet, derefter gaar de over
Landtangen ved Suez, ad det Røde Hav og over det Indiske Hav til deres fjerne-
Bestemmelsessted, hvor de strax komme i Brug. Hver Morgen tidlig tager Ele-
phanten sin Ven, Foreren, ved Beltet, sætter ham op paa sin Ryg og traver ud

paa Marken. To Karle sættes til at holde paa de to Plougsjerte. Saa længe Solen er oppe, gaaer Elephanten frem og tilbage og oplæster efter sig en lang Jordstrimmel, eller rettere en lang Heideryg; saaledes drager den sin Plovsure, der ikke er mindre end $4\frac{1}{2}$ Fod bred og 3 Fod dyb.

Amerikansk Rigdom. Af de i New York offentliggjorte Lister over Privatfolks Ansættelse til Indkomstskat sees, at den rigeste Mand i Unionen er Alexander J. Stewart, som er Kjøbmand i New York og har en aarlig Indtægt af 4,071,256 Doll., han betaler 407,000 Doll. i Indkomstskat; Moses Taylor er ansat til 339,412 Doll.; W. P. Dodge i New York til 212,808 Doll.; en bekendt Hoteleier Paran Stevens til 176,383 Doll.; Senator E. D. Morgan fra New York til 154,400 Doll.; S. Gordon Bennett (Udgiveren af New York Herald) til 158,848 Doll.; R. Bonner (Cier af New York Ledger) til 155,305 Doll. og Skuespiller Edwin Booth (en Broder til Wilkes Booth) til 21,050 Doll.

Ifølge de hidtil offentliggjorte officielle Lister beløber den preussiske Armees Tab i den nu tilendebragte Krig sig til 19,257 Mand; deriblandt 2,472 Døde, 5,341 Haardtfaarede, 8,885 Letfaarede, 2,559 Savnede.

Adresse.

H. Hansen.

Adr. Thomsens Enke, Nørrebom, Hjørring.

Indhold.

	Side.		Side.
Zion mellem Bjergene	1.	Stephens og Gatherwoods Reiser	
Bemærkninger af Præs. B. Young	4.	(fortsat)	13.
Redaktionens Bemærkninger (Troen		Nyheder	14.
og dens Virkninger)	8.	Blandinger	15.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	10.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Vorengensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.